

நான் கன்னத்ததைத் தடவிப் பார்த்தேன்.

‘ஏன் வலிக்கவில்லை?’

‘என்கிட்ட வணைடாம்’ என்பது போல் அவள் என்னை மூறதைத் தபி நகர்ந்தாள். நல்ல காலம் கன்னத்தில் அறையவில்லை. அவள் என்னைப் பார்த்த பார்வை கன்னத்தில் அறைந்தது போல இருந்தாலும் ஏனோ எனக்கு அது வலிக்காத ஒருவித சுகத்ததைத் தந்தது.

நான் என்னை மறந்து அவளைப் பார்த்தபடியே நின்றதை அவள் கவனித்திருக்க வணைடும். அதனால்தான் இந்த மூறப்போ என்று நினைத்தேன். நாகரிகம் கருதி நான் அவளை அப்படி வைத்தகண் வாங்காது ஓரேடியாகப் பார்த்திருக்கக் கூடாது என என்னை நானே சமாதானப் படுத்திக் கொண்டேன். ஆனாலும் என்ன செய்வது, பொம்மைகளுக்கு நடுவே பொம்மை போல நின்ற, பிரமிக்கத்தக்க அவளது அழகுதான் என்னை அப்படி வெறித்துப் பார்க்க வைத்தது.

உள்ளக கணக்குப் பரிசோதனைக்காக நாங்கள் அந்த நிறுவனத்திற்கு அடிக்கடி செல்வதுண்டு. எங்களாக காகத் தனியாக ஒரு தடும்பறையை அவர்கள் ஒதுக்கித் தந்திருந்தார்கள். ஆட்களை தயாரிக்கும் நிறுவனம் என்பதால் முன்பக்கத்தில் கண்ணாடியன்னல்கள் ஓரமாக அழகான ஆட்களை அணிந்த அலங்காரப் பொம்மைகளை வைத்திருந்தார்கள்.

அந்தப் பொம்மைகளுக்கு நடுவதோன், ஆடமைற்றிக் கொண்டிருந்த அவள் தற்செயலாக எனது கண்ணில் படலாள். புதியவளாக இருக்கலாம், அவளும் ஒரு அழகிய பொம்மை போலக் கண்ணாடியன்னலுக்கு வெளியே எதையோ பார்த்துக் கொண்டு நின்றதால், மூதலில் நான் அதில் கவனம் செலுத்தவில்லை. அவள் அசைந்த போதுதான் அவள் நிஜம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். புதிதாக அவர்கள் அறிமுகப் படுத்தும் ஆட்களை இப்படித்தான் அடிக்கடி பொம்மைகளுக்கு மாற்றிக் காட்சிக்கு வைப்பார்கள். அன்று அதைத்தான் அவள் செய்து கொண்டிருந்தாள், அதாவது அலங்காரப் பொம்மைகளுக்கு ஆடமைற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளது அழகை நான் ரசித்தேன். இவ்வளவு கொள்ளை அழகை எங்கிருந்து இவள் பெற்றாள்? சொற்பநேரம் பார்த்த அவளது அசைவுகள் ஓவ்வொன்றும் எனது மனத்திரையில் பதிந்து என் உணர்வுகளைத் துண்டி எனக்குள் என்னவோ செய்தது. அன்று மதியம் உணவுருந்திய பின் ஓய்வெடுக்கும் அறையில் நாங்கள் சற்று நேரம் கரம் விளையாடினோம். தண்ணீர் எடுப்பதற்குத் தற்செயலாக உள்ளே வந்தவள், அருகே வந்து எங்கள் ஆட்டத்தைப் பார்த்து ரசித்தாள்.

‘ஹாய். ஐயாம் தீ பா’ என்று ஆங்கிலத்தில் தன்னை அறிமுகம் செய்தவள், ‘நானும் உங்களோடு விளையாட்டில் பங்குபற்றலாமா?’ என்று கேட்டாள்.

Written by - குரு அரவிந்தன் -

Thursday, 14 February 2019 00:59 - Last Updated Thursday, 14 February 2019 01:04

‘கோலக் குயிலோசை உனது குரலினிமையே !’ சட்டென்று பாரதியின் கவிதை வரிகள் ஞபகம் வந்தது. இவளுடைய நடையுடைய பாவனையைப் பார்த்தபோது பாரதியின் புதுமைப் பண்ணாக இவளும் இருப்பாளோ என்று எண்ணத்தோன்றியது.

ஆட்டம் நிறைவு பெற்றிருந்ததால் எனக்கு எதிரே இருந்தவள் எழுந்து செல்ல, அந்த இடத்தில் அமர்ந்து உனது சகாவாக அவளும் ஆடினாள். கரம்போட்டில் அவளது விரல்கள் நடனமாடியபோது அந்த விரல்களின் நளினத்தை ரகசியமாக ரசித்தனே. அதன் பின் அடிக் கடி அவளைச் சந்திக்கச் சந்தர்ப்பத்தை நானே அவளுக்குத் திரியாமல் உருவாக்கிக் கொண்டனே.

ஓர்நாள் அழகான ஓர் இளஞ்சூன் அவள் ‘ஜோர்டே மோலில்’ கதைத்துக் கண்டு நின்றதை, அவர்களாக கடந்து போகும் போது தற்செயலாகக் கண்டனே. சற்றும் எதிர்பாராமல் என்னைக் கண்டதும் அவளது முகத்தில் கலவரம் திரிந்தது. நான் எதுவும் திரியாத மாதிரி மெல்லியதாக ஓர் புன்னகையை உதிர்த்து விட்டு மெல்ல நகர்ந்தனே.

யாராக இருக்கும், அவளுடைய அழகை ஏற்றமாதிரி அழகான ஓர்வனத்தைத் தேடிப் பிடித்து விட்டாளே, ஜோடிப் பொருத்தம் நன்றாக இருந்தாலும் மனதுக்குள் சற்றுப் பொறாமையாக இருந்தது.

மற்ருநாள் மதியம் சாப்பிட்டபின் ஓய்வெடுக்கும் அறையில் தங்கி இருந்த போது, அவள் வந்தாள். ‘என்ன நேற்று உங்களையே மோல்ல பார்த்தனே, நீங்க அடிக் கடி அங்கு வருவீங்களா?’ என்றாள்.

‘இல்லை எப்போதாவது, தேவை என்றால் அங்கு போவனே’ என்று சொன்னனே. சற்று நேரம் தயங்கியவள், ‘நேற்று என்னோட கதைத்துக் கொண்டிருந்தவர் முன்பு என்னோடும் ஓரே இடத்தில் வலையைச் செய்தவர்’ என்றாள். ‘அப்படியா, மகிழ்ச்சி’ என்றனே.

‘அதிலே மகிழ்ச்சி ஒன்றும் இல்லை, அவருடைய தொல்லை தாங்க முடியாமல்தான் அந்த வலையை விட்டு விலகினனே, எப்படியோ நேற்று என்னைக் கண்டு பிடித்துவிட்டார்’ என்றாள்.

நான் எதுவும் பசேவில்லை. மெளனமாக இருந்தனே.

‘மனம் விரும்பவில்லை – சகியே, மலர் பிடிக்கவில்லை குண முறுதியில்லை – எதிலும், குழப்பம் வந்ததே !’

‘எனக்கு அவனைப் பிடிக்கவே இல்லை, ஐ ஹேக்கிம், நேற்று முடிவாக அவனிடம் சொல்லிவிட்டனே !’ என்றாள்.

‘இதையனே இப்ப எனக்குச் சொல்கிறாய்?’ என்பது போல நான் அவளைப் பார்த்தனே. இவர்களுக்குள் வறும் ஊடல் தான் நடக்கிறது என்றுதான் நான் முதலில் நினைத்தனே. ‘ஏனோ திரியவில்லை, என்னுடைய மனதில் இருப்பதை எனக்கு

‘அதன சரிசச்சுகக் கொண்டு சொன்னால் என்னவாம்?’ என்று செல்லமாகச் சொன்னவள் சட்டென்று பின்னால் மறைத்து வதைத்திருந்த ஒரு ரோஜா மலரை என்னிடம் நீட்டினாள். காலையில் அவளது மச்சையில் தங்கி வழிந்த அதே ரோஜாதான்!

நான் சற்றும் எதிர்பார்க்காத ஒன்று, என் கண்முன்னால் நிகழ்ந்த போது ஒரு கணம் என் செய்வது என்று தெரியாமல் உறைந்து போய் நின்றேன். மறுகணம் என்னைச் சூதாரித்துக் கொண்டேன். ‘தயங்காதே, சீக்கிரம் வாங்கிவிடு’ என்று உள்மனச் சொசை காட்டியது.

‘எனக்கா?’ ஆச்சரியம் தாங்காமல் எழுந்து தயக்கத்தோடு கையை நீட்டினேன். ‘ஆமாம், திஸ் இஸ் போய், வித் லவ்’ என்றாள். சொல்லிவிட்டு நிமிர்ந்து என் கண்களையே பார்த்தாள். அவளது கண்களில் காதல் ஏக்கம் தெரிவதை அவதானித்தேன்.

‘அன்று என்னைப் பார்த்த பார்வையிலேயே எனக்குப் புரிஞ்சு போச்சு!’ என்றாள். ‘உங்க வீட்டிலே மறுப்பு சொல்ல மாட்டாங்களா?’ இந்த நாட்டில் இதெல்லாம் சகஜம்தான், ஆனாலும் அவளிடம் கேட்டேன்.

00000000 0000000000 000000
00000000 00000000 0000000000
000000000000 00000000 0000000000
0000000000 000000 00000000 !

அக்கம் பக்கம் பார்த்துவிட்டு அருகே நெருங்கிவந்து கன்னத்தில் முத்தம் ஒன்றைப் பதித்துவிட்டு ‘அனிதா யி ஆஸ்கோஸ் மாட், ஐ லவ் யி’ என்றாள் தீபா.

kuruaravinthan@hotmail.com